

Кінематограф від 1945 року до сьогоднення

Італійське кіномистецтво

Протягом "нового реалізму", який виник в післявоєнний період з **1945** по початок **50-**х, стало завдання культурного і соціального оновлення, і поряд з Французькою новою хвилею зробило сильний вплив на розвиток кінематографа всього ХХ століття. У **1949** році з'являється Національний кіноархів (італ. **Cineteca Nazionale**). Естетичні принципи неореалізму виклав кінотеоретик Дзаваттіні в "Деяких думках про кіно" (**1951**) та інших роботах. Слідом прийшов період "рожевого неореалізму" ("Дон Камілло", "Хліб, любов і фантазія", "Красиві, але бідні"), почасти викликаний зміною політичного клімату. Він все більше схиляється до легкого жанру (як у комедіях Маріо Монічеллі, наприклад, - "Зловмисники, як завжди, залишилися невідомі"). Кіно стає більш ринковим, хоча і режисери не втрачають власного почерку. Завдяки славі у цьому жанрі, актриси Джина Лоллобріджиди, Сільвана Мангано, Сільвана Пампаніні і Софі Лорен дали народження італійській системі зірок, відмінної від Голлівуду.

Софія Лорен

Джина Лоллобриджида

Кіноматограф Італії у 60-х роках

До початку **60-х** італійські картини, завдяки зниженню імпорту із США, збільшили свою частку на ринку і стали виходити в міжнародний прокат. Серед них були фільми жахів - так звані Джалло ("**Дівчина, яка занадто багато знала**"), комедії ("**Розлучення по-італійськи**") і міфологічні епопеї - пеплуми ("**Подвиги Геракла**"), багато хто з фільмів були спільного виробництва ("**Генерал делла Ровере**" реж. Роберто Росселліні). У **1962** році Діно Де Лаурентіс вибудував кілька студій недалеко від Риму. Італія стала найбільшим кіномайданчиком в Західній Європі.

Роберто Росселіні

Діно де Лаурентіс

у 80-90-х роках

До середини вісімдесятих кіновиробництво скоротилося до **90** фільмів на рік, а поширення масового телебачення, незважаючи на фінансову підтримку уряду, призвело до закриття кінотеатрів. Зокрема у **1985** році працювало майже **5000** кінотеатрів, в **1998** році їх число скоротилося до **2600**. Частка ринку італійського кіно в Італії в середині **1970-х** становила **60%**, але до **1993** року вона впала до **13%**. Частина режисерів, акторів, техніків, гримерів і операторів емігрували з країни. Почався затяжний спад кінематографа, який тривав до початку століття. На цьому тлі Фелліні зняв останній фільм "Голос Місяця" (**1990**), Бертолуччі переключився на міжнародні проекти, брати Тавіані продовжують історико-ідеологічне кіновиробництво, Еttore Скола знімає картину "Сім'я" (**1986**), Пупі Аваті виділяється комедіями: "Шкільна прогулянка" (**1983**) та "Різдвяний подарунок" (**1986**).

Етторе Скола

Пупі Аваті

У ХХІ столітті

Наприкінці дев'яностих до **2011** року кінематограф переживає значне пожвавлення. Число кіноглядачів збільшилося з **10** до **40** млн на рік. Частка національного кінематографа на екранах досягла **37%**, що стало найвищим показником в Європі. Державні асигнування скоротилися з **60** до **12%**. Відмічені фестивальними призами стрічки "Світло моїх очей" (**2001**, реж. Джузеппе Піччіоні), "Кімната сина" (**2001**, реж. Нанні Моретті), "Подорож під назвою любов" (**2002**, реж. Мікеле Плачідо), "Звір у серці" (**2005**, реж. Христина Коменчіні), "Материк "(реж. Емануеле Кріалезе), "Цезар повинен померти" (реж. брати Тавіані), "Це був син" (реж. Даніеле Чіпрі).

Даніеле Чіпрі

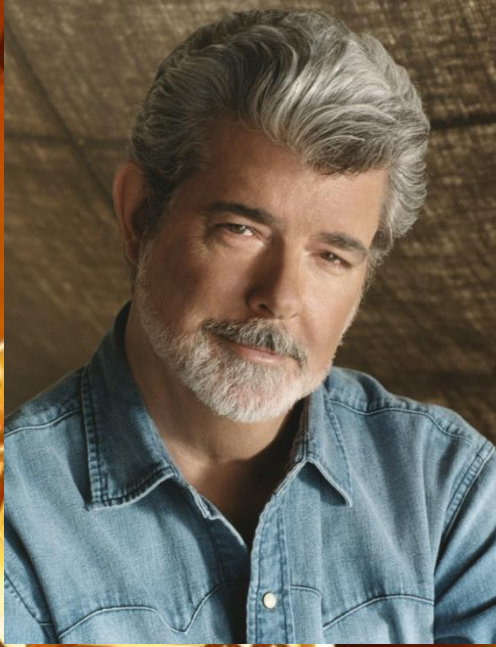
Нанні Моретті

Кіномистецтво США

Світове лідерство в кінематографі, принаймні за кількістю знятих фільмів і їх різноплановістю належить США У цій країні створена найбільш могутня кіноіндустрія. Центром якої є ГОЛІВУД – передмістя Лос-Анджелеса, де розташовуються найбільші кіностудії у світі.

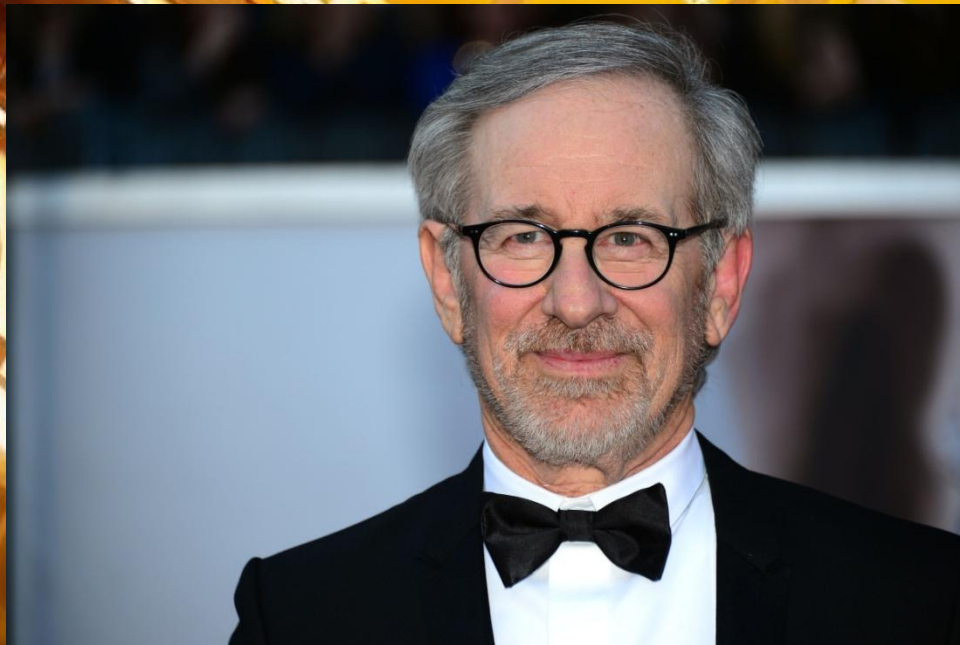
Джордж Лукас

Стенлі Кубрик

Стівен Спілберг

The background is a warm, golden-yellow color. It features a large, detailed film reel in the lower-left corner, with a film strip winding around it. Another film strip runs diagonally across the upper-right portion of the image. The overall aesthetic is cinematic and nostalgic.

Фільм С.Кубрика відрізняються сценічним розмахом, пошуками нових технічних засобів. Багатоплановою є творчість відомого майстра американського кіно С.Спілберга. Дж.Лукас у **1970-х** рр. створив новаторський за технікою комбінованих зйомок фільм Зоряні війни, що мав величезний касовий успіх. Світову славу здобули своїми фільмами Ф.Коппола, М.Форман та інші.

Новий Голівуд

Новий період в голлівудському кіно розпочався в кінці **1960-х** років, з розвалом студійної системи і закінчився в самому кінці **1970-х** років. В умовах відтоку кіноглядачів до телеекранів, епохальних суспільних зрушень та сексуальної революції інтерес до шаблонним студійним фільмів за участю традиційних «зірок» неухильно падав, і багато кіностудій, навіть великі, були близькі до руйнування. Студійні боси губилися в здогадах, яке кіно хоче бачити молодіжний глядач. У порядку експерименту керівники великих студій стали довіряти молодим режисерам, запрошувати їх для зйомок стало модно, тим більше що вони, вийшовши з кіношкіл і маленьких студій, вміли укладатися в дуже невеликі бюджети. Потужна хвиля нового, незвичайного, відвертого кіно **1970-х** захопила глядачів і в голлівудському кіно почалася нова епоха, яка тривала до початку **1980-х** років.

Сучасний період

- Найбільш великі гравці на сучасному американському кіноринку — шість студій-мейджорів: **Paramount Pictures, Warner Bros., Columbia Pictures, 20th Century Fox, Universal Studios і Walt Disney Company** (виступає під торговою маркою **Buena Vista**). Приблизно **10-15 %** кіноринку займає продукція незалежних компаній **DreamWorks, Lionsgate і The Weinstein Company**.

Найбільший прибуток великим кіностудіям приносять видовищні фільми, зняті з використанням комп'ютерної графіки та спецефектів і в силу цього спочатку призначені для перегляду на широкому екрані. Глядача простіше зацікавити продовженнями (сіквелами) гучних хітів, тому найбільш успішні в прокаті фільми організовані за серійним принципом франшизи.

Французький кінематограф

Сучасне обличчя французького кіно почало формуватись вже після Другої світової війни. На нього вплинули її наслідки, переосмислення окупації призвело до розвитку антифашизму та звернення до гуманізму. З **1946** щорічно (окрім **1948** та **1950**) проводиться Міжнародний кінофестиваль у Каннах. У **1976** започатковано премію «Сезар», що є аналогом американського «Оскар». В період **1940–1950** працюють видатні актори: Жерар Філіп, Бурвіль, Жан Маре, Марі Казерас, Луї де Фюнес, Серж Реджані та інші.

Луї де Фюнес

Жан Марс

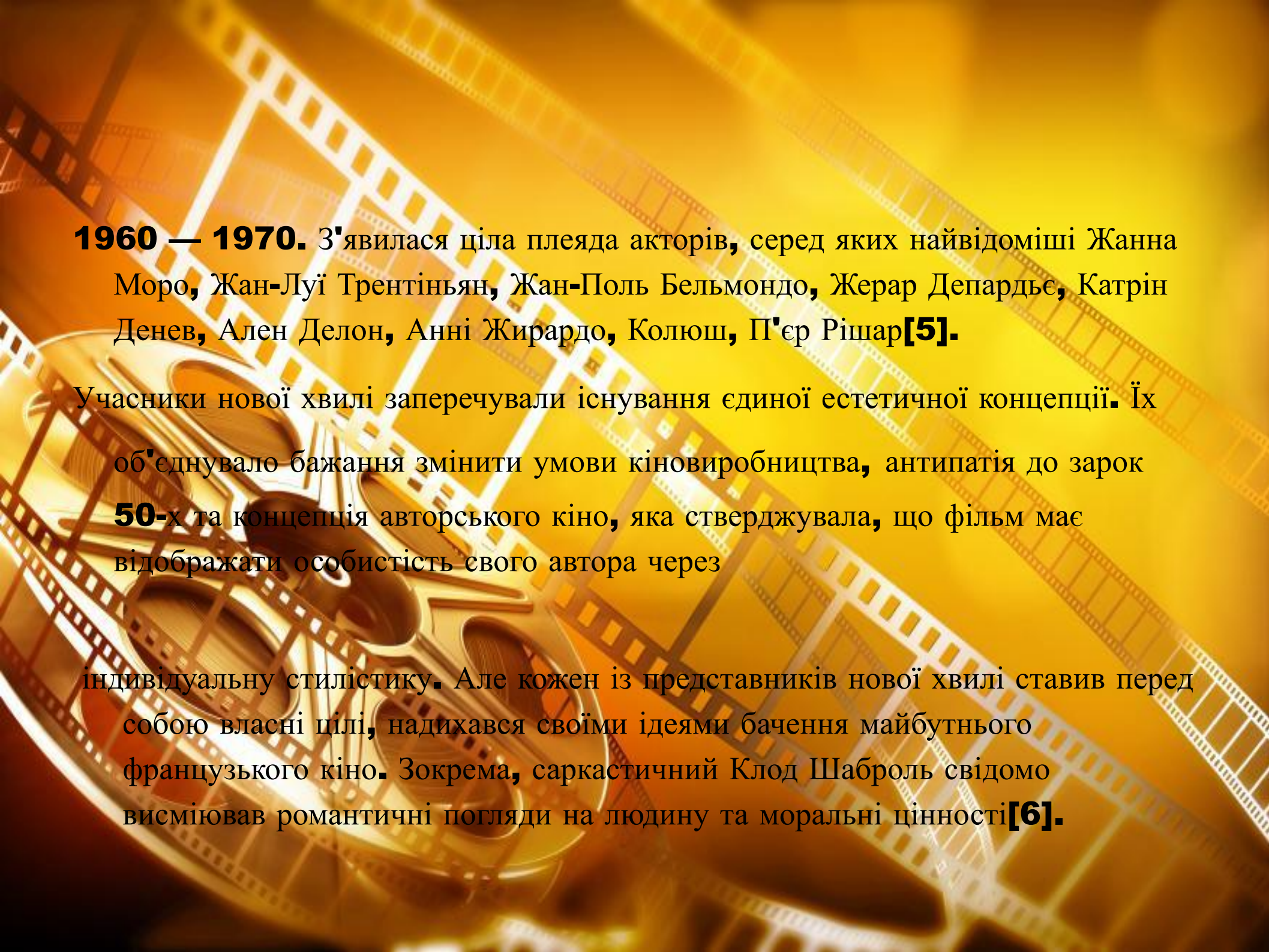
Жерар Філіп

"Нова хвиля" у Франції

Передумовою виникнення такого явища як Нова хвиля був цілий комплекс обставин: невдалі для французького кіно показники кінопрокатів, результати Каннського кінофестивалю, прогрес у технічній сфері, що привів до створення надчутливої кіноплівки та портативної апаратури. Окрім того, поява нової хвилі пов'язана із спробами деяких кінокритиків втілити свою філософію у реальність кіноіндустрії через створення власних фільмів.

Нова хвиля французького кіно дарує світові кіно таких митців як Жан-Люк Годар, Клод Лелуш, Франсуа Трюффо, Клод Шаброль, Луї Маль. З'явилися всесвітньовідомі мюзикли Жака Демі «Шербурські парасольки» **(1964)** та «Дівчата з Рошфору» **(1967)[4]**.

1960 — 1970. З'явилася ціла плеяда акторів, серед яких найвідоміші Жанна Моро, Жан-Луї Трентіньян, Жан-Поль Бельмондо, Жерар Депардье, Катрін Денев, Ален Делон, Анні Жирардо, Колюш, П'єр Рішар**[5]**.

Учасники нової хвилі заперечували існування єдиної естетичної концепції. Їх об'єднувало бажання змінити умови кіновиробництва, антипатія до зарок **50-х** та концепція авторського кіно, яка стверджувала, що фільм має відображати особистість свого автора через

індивідуальну стилістику. Але кожен із представників нової хвилі ставив перед собою власні цілі, надихався своїми ідеями бачення майбутнього французького кіно. Зокрема, саркастичний Клод Шаброль свідомо висміював романтичні погляди на людину та моральні цінності**[6]**.

Сучасне французьке кіно

Сучасне французьке кіно — це витончене мистецтво, в якому психологія та драматизм поєднуються з пікантністю та художньою красою зйомки.

Сьогодні його стиль визначають режисери Люк Бессон, П'єр Жане, Франсуа Озон, Філіп Гаррель та актори Жан Рено, Одрі Тоту, Софі Марсо, Матьє Кассовітц, Крістіан Клав'є, Луї Гаррель.

Починаючи із **1980** року, у світі поширювався вплив Голлівудського кіно, але кіно Франції міцно закріпилося на позиції лідера в жанрі комедії та авторського кіно.

Англійське кіномистецтво

Головною тенденцією розвитку англійського кіно є вірність національним традиціям, звернення до класики. Неможливо уявити кіномистецтво без імені англійського кінорежисера А.Д.Гічкока. Він працював у великій Британії та США. Його ім'я пов'язане зі становленням жанру трилер.

Альфред Гічкок

Комерційне англійське кіно

Особливе значення в кінці **50-х** початку **60-х** грало комерційне англійське кіно, основу якого складав детективний жанр, в тому числі екранізація творів Агати Крісті про Пуаро і Міс Марпл і знамениті фільми про Джеймса Бонда.

Найбільш відомий представник комерційного кіно є вигаданий персонаж Джеймс Бонд. Джеймс Бонд (англ. **James Bond**), також відомий як «Агент **007**», — вигаданий англійський шпигун, який вперше з'явився в книгах Яна Флемінга і отримав широку популярність внаслідок як екранізації цих книг, так і появи цього персонажа в кінофільмах, знятих за сюжетами інших авторів.

The background is a warm, golden-yellow color with a prominent diagonal film strip winding across it. In the lower-left corner, there is a detailed, metallic-looking film reel. The overall aesthetic is cinematic and nostalgic.

Флемінг написав першу книгу про Джеймса Бонда у **1953** році; за нею було безліч інших з цим персонажем.

Роль Джеймса Бонда зіграли:

Шон Коннері (**1962-1967; 1971**)

Джордж Лезенбі (**1969**)

Роджер Мур (**1973-1985**)

Тімоті Далтон (**1987-1989**)

Пірс Броснан (**1995-2002**)

Деніел Крейг (**2006-2015**)

"Нова хвиля"

Нова хвиля англійського кіно (незалежне або вільний англійське кіно). Його багато в чому підживлювала теорія мистецтва, запропонована групою «рассерженных». Серед кращих режисерів цього напрямку виділяються Карел Рейш, Тоні Річардсон, Ліндсей Андерсон. Фільмами ці режисери пробують подивитися на англійську життя з позицією критичного реалізму, їх цікавить сучасність, а не минуле Англії. Згадані режисери починали як документалісти постановками фільмів про життя різних верств англійського суспільства. В ігровому кінематографі більш жорстко звучить протест проти реальності, зокрема в картинах «Третя людина» Керола Ріда

Кіномистецтво СРСР

У СРСР значний громадський резонанс викликали кінострічки А.Тарковського, Т.Абуладзе, С.Параджанова. А також С.Бондарчука, Р.Рязанова.

Історія кіномистецтва СРСР

У **1958** році фільм режисера Михайла Калатозова за сценарієм Віктора Розова «Летять журавлі» став першим і єдиним в історії радянським фільмом, удостоєним однією з найбільш престижних кінопремій світу — «Золотої пальмової гілки» Каннського кінофестивалю.

У **1962** році радянський фільм вперше був удостоєний головного призу «Золотий лев» на Венеціанському кінофестивалі. Цією картиною стала робота молодого режисера Андрія Тарковського «Іванове дитинство» (перемога була розділена з італійським фільмом «Сімейна хроніка»). Другий раз «Золотий лев» радянський фільм отримав лише на самому заході існування країни — в **1991** році була удостоєна призу картина Микити Міхалкова «Урга — територія любові»[4].

На ще одному фестивалі т. н. «великої трійки» — Берлінському — радянський кінематограф з політичних причин довгий час взагалі не був представлений. Лише в **1975** році радянський фільм був вперше показаний в Західному Берліні.

Незважаючи на такий довгий відсутність радянських фільмів на цьому фестивалі вже в **1977** році фільм Лариси Шепітько «Сходження» отримав головний приз — «Золотого ведмедя», а через **10** років цей успіх повторив фільм Гліба Панфілова «Тема».

Фільм Володимира Меньшова (на фото **2010** року) «Москва сльозам не вірить» став останнім радянським фільмом, удостоєним премії «Оскар» в категорії «Кращий фільм іноземною мовою»

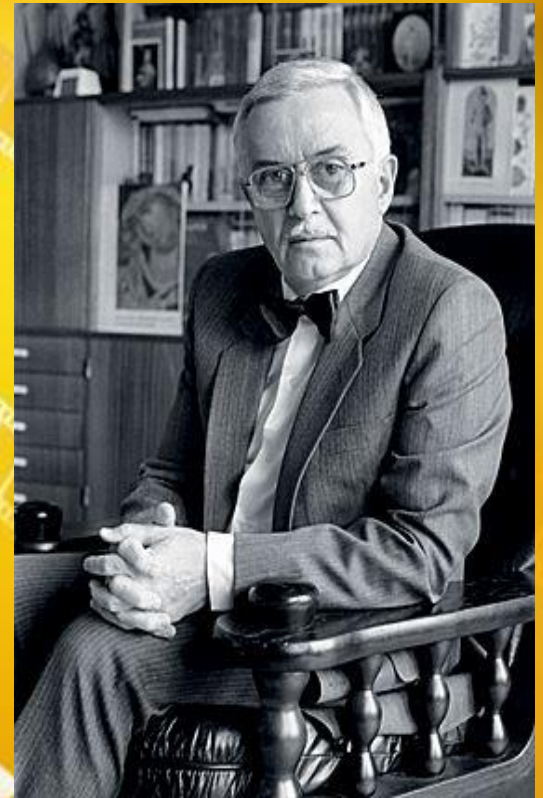
- Радянські фільми неодноразово висувалися на премію «Оскар» у номінації «Найкращий фільм іноземною мовою». Перемогу здобули три картини: «Війна і світ» режисера Сергія Бондарчука (**1968**), радянсько-японський фільм «Дерсу-Узала» режисера Акіри Куросави (**1975**) і фільм Володимира Меньшова «Москва сльозам не вірить» (**1981**). Можна також відзначити режисера Станіслава Ростоцького: його картини двічі номінувалися на «Оскар» («А зорі тут тихі...» в **1972** році і «Білий Бім Чорне вухо» в **1978** році). В **1943** році фільм «Розгром німецьких військ під Москвою» поряд з трьома іншими картинами був удостоєний премії «Оскар» за кращий документальний фільм.

Один з найбільш популярних радянських кінорежисерів Ельдар Рязанов (фото **2008** року)

Раїса Рязанова

Тенгіз Абуладзе

Тарковський Андрій

